

La Verda Mondo

Facila

Olùbìnmì Gabriel Òshó-Davies, Nìgerio

Mi estas maljunulino. Mia nepo, kiu venis hejmen por ferioj, kiuj daŭros unu semajnon, decidis viziti kun mi la faman Verdan Mondon. Mi devas diri ion, eble iom malĝentilan: se vi ankoraŭ ne aŭdis pri la Verda Mondo, mi opinias, ke vi ne estas moderna. Eĉ en miaj lastaj sur-teraj monatoj mi scias pri ĝi. Vizito al tiu fama loko eble estas la lasta plej grava afero en la lastaj kelkaj tagoj aŭ monatoj de mia vivo. Mi jam multe aŭdis pri ĝi, kaj ŝajnas ke mia vivo estus sen-signifa, se mi ne vizitus ĝin antaŭ la morto.

Antaŭ unu semajno mia nepo jam aĉetis miajn biletojn, kaj pro tio ke ankoraŭ ne komenciĝis la sezono de aktiva ekskursado (ĉar ĉi-tempe nur studentoj havis mallongajn feriojn) ne estis tro malfacile eniri la Verdan Mondon. Ĉe la enirejo granda tabulo anoncas: "Helpu kulturilo la Verdan Mondon!"

Vere ĝi estas verda mondo. Mi neniam vidis ion similan dum miaj sur-teraj vojaĝoj. Ĉi tie troviĝas arboj, kies grandeco kaj aspekto montras, ke ili estas kelkcent-jaraj. Troviĝas ĉiaj floroj, eĉ tiuj, kiuj nature ne kreskas en nia parto de la mondo. Ni vidis ankaŭ bestojn, eĉ tiujn, pri kiuj ni nur legis en libroj, tiujn, kiujn ne vidis kelkaj antaŭaj generacioj. Ni vidis hundojn kaj katojn, tiujn amikojn de homoj. Ni vidis **elefantojn** kaj **leonojn**, pri kiuj neniu el mia generacio kredis, ke ili vere ekzistis. Kiel oni sukcesis re-viv-igi tiujn mal-aper-intajn bestojn – mi tute ne scias, sed mi tut-kore **laŭdas** la registaron pro la sukceso ŝanĝi la naturon kaj re-aper-igi la bestojn.

Dum mi rigardas al ili, mia nepo montras alian pord-egon kun anonco, ke oni ne en-iru, krom se pro specialaj kialoj. Kio estas speciala kialo? La nepo demandis min, ĉu mi scias ion pri la loko. Mi respondis, ke mi tute ne scias, pri kio temas. Li petas min ek-sidi kaj for-iras por ek-scii ĉion pri la loko!

Mi ne povas tro longe sidi. Mi aĉetis la bileton ne por veni kaj sidi. Mi ek-staras kaj al-proksim-iĝas al iu fiŝ-lag-eto. Same kiel ĉe aliaj lokoj en la Verda Mondo oni metis anoncon, kiu petas, ke oni ne kaptu fiŝojn. "Vere, la fiŝoj estas speciale **dresitaj**", – mi diras al mi post mal-longa pri-studo de la akvaj bestoj. La plej amuza afero estas la ritmo, laŭ kiu ili naĝas. Mi ne certas, ĉu mi faris korektan kalkulon, sed ŝajnas al mi, ke la daŭro, dum kiu ili naĝas mal-supren kaj supren, estas ĉiam egala. Ĉiu fiŝo ŝajne ricevis specialan taskon moviĝi laŭ sia propra maniero, kiun la aliaj ne ripetis.

Re-ven-inte al la loko, kie sidas mia nepo, atendante min, mi demandas lin: "Kial oni nomas tion la Verda Mondo, kvankam tio estas nur ĝardeno? Nu, nepo, ne mis-komprenu min, mi ne mal-estimas ĝin. Ĝi estas bonega loko. Kaj mi pensas ke la loko, kiun ni ne povas en-iri, estas eĉ pli bona. Ĉu ne?" Mia nepo ame al-premas mian kapon al si kaj ek-parolas:

"Pardonu avinjo, se vi estos sen-**rev-ig-ita**..."

"Ne, tute ne!", – mi levas mian kapon. "Mi ne estos sen-**rev-ig-ita**. Ĝi estas bonega projekto kaj per miaj lastaj spiroj mi preĝas por ĝia sukceso. Nu, diru al mi ĉion pri la alia loko, kiun oni ne rajtas eniri!"

Nu, mi ŝajne ne bezonas respondon de mia nepo. Gvidata de iu ne-esprim-ebla **instinkto** mi de-nove promenas preter la bestoj kaj vidas ĉion. Mi vidas ion, kion mi ne vidis antaŭe.

Ho, mi jam estas tro maljuna por tia sperto. Mi ne povas el-teni tion. Dum mi re-venas al mia nepo, mi ne povas ne krei plure: "Via mondo estas malfeliĉa, mia kara. Vi scias tion, sed vi ne konsentas. Mi rimarkis ĉion: arte-faritan kant-adon de la birdoj, la mekanikajn movojn de la okuloj kaj piedoj de la bestoj. Jes, nepo, mi vidis ĉion. *Vi* havis la teron, sed *vi detruis* ĝin. *Vi* nun kulturilo **plaston** mondon, la mondon el **kaŭĉuko**!"

"Ĉu vi nun kulp-igas min pri ĉio?" – mia nepo demandas, iom kolere.

"Ne vin persone. Ĉio komenc-iĝ-is jam generaciojn antaŭ mia nask-iĝo. Sed ĉiu **avara** generacio volis, ke la malfeliĉo falu sur la estontajn generaciojn!"

"Do, avinjo, mi devas diri al vi ion, ĉar mi neniel povos pardoni min, se mi ne faros tion. Vi scias, ke mi en la lernejo studas **besto-bredadon**, kaj tie oni devas vidi verajn bestojn kaj kresk-aĝ-ojn. La pordo, kiun vi vidas tie, kondukas al la ĝardeno, kie troviĝas la lastaj kelkaj bestoj de nia malfeliĉa mondo. Estas eĉ mal-facile en-iri. Tre multaj paperoj estas bezonataj".

"Ho, kiel ŝanĝ-iĝ-is la mondo! Do nun la mondaj registaroj kulturilo mondon el verda **kaŭĉuko**, tiel ŝajn-ig-ante, ke ne estas problemo! Ho, mi ne planis pas-igi miajn lastajn tagojn tiel. Bonvolu, ni iru hejmen".

Dum mia nepo gvidas min el la Kaŭĉuka Mondo, mi ne scias kial li ŝajne ne timas. La mondo, en kiu li loĝas, jam for-pasis! Li eble jam akceptis la gravecon de la problemo pri la mondo kaj pri-pensas ĝin, aŭ li tute ne rimarkas la problemon.

Kaj jen per miaj lastaj spiroj mi preĝas por li kaj lia mal-feliĉ-ega generacio, ke ili ricevu la ĉielan kompaton.

generacio – ĉiuj homoj, kiuj naskiĝis proksimume en la sama tempo; ekzemple, fratoj apartenas al la sama generacio, dum la gepatroj kaj iliaj infanoj – jam al diversaj

elefanto – la plej granda sur-tera besto

leono – granda kat-simila, "reĝo de bestoj"

laŭdi – diri al iu bonajn vortojn pro bone farita laboro

dresi (bestojn) – instrui al bestoj tiujn taskojn kaj specialajn movojn, kiujn ili nature ne faras

revo – penso pri tio, kion oni ne havas, sed tre volas havi

instinkto – (ĉi tie) kontraŭ-vola deziro fari ion, kion ni ne komprenas

detru – neniigi, mal-fari, fari ion malbona, ne-uz-ebla

plasto, kaŭĉuko – modernaj nenaturaj materialoj

avara – kiu ne volas doni ion sian al aliaj homoj, havema

bredado – zorgado pri bestoj, ke ili vivu bone kaj havu multajn idojn

